

XV. HET HEELAL

Leven in een ver firmament,
eeuw'ge duisternis, starre sterren.
Oneindige leegte, een moment
zonder tijd, einde noch begin.

De verpletterende inertie
van quasars en bevende pulsars.
Onvoorstelbare gravitatie.
Verschroeiend stralende energie.

Asteroiden en planeten
waartussen verloren kometen
die voor een zonnester wegsmelten.
'n Toevallige kosmische nachtmerrie.

Meren van methaan, bergen van ijs,
atmosferen met bijtend zwavelzuur.
Voor een muur van vuur: Venus en Merkuur.
'n Bladluis zonder zulke zorgen is wijs.

Ergens tussen flikkerende sterren
vastgenageld in het uitspansel
vraag ik waarom en hoezo ik klein schepsel
kan denken en vragen naar 't daarom
van het in mij dwingende waarom?

Het heelal houdt de aarde gevangen.
De dampkring is mijn gevangenis.
Ik een bladluis in 't zonnestelsel,
een neutrino in het universum.
In mij een oneindigheid MATERIE
een elementair MYSTERIE.

8 en 13 maart 2007